

Tænk på døden

Versene til denne gang er fra det Gamle Testamente. Det er nogle vers, som jeg stødte på for et stykke tid siden. De er fulde af håb og bekræfter på en særlig måde, at Gud er vores eneste livline i mødet med døden. Versene er fra Salme 68 vers 20-21

*"Lovet være Herren dag efter dag,
Gud bærer os, han er vor frelse. Sela
Gud er for os en Gud til frelse,
hos Gud Herren er der vej ud af døden"*

Jeg boede for nogle år tilbage 4 år i Sverige, i Göteborg. Der var mange skønne steder i byen, som jeg husker den dag i dag, men der var også et sted som jeg, ikke ved dets skønhed, lagde mærke til og stadig tænker tilbage på. Det var indgangen til Maria Kirkens kirkegård, hvor der er indgraveret tre ord. Tre ord som når jeg kom forbi, tog al min opmærksomhed, for det var nogle underlige dystre ord. De er stadig indgraveret den dag i dag, så hvis du kommer forbi, så kan du se dem. Ordene står som overskrift på porten ind til kirkegården og lyder sådan; "Tænk på døden".

Man kan have mange forskellige betragtninger om det at gå rundt at tænke på døden. En betragtning er, at vi skal alle dø, og statistikken er uhyggelig; en ud af en dør. Vi kommer alle til det.

Det er ikke fordi, jeg har lyst til at sige en masse om døden, for jeg hører til dem, der ikke kan forliges med døden. Der er i mine øjne ikke noget smukt over døden snarere noget rædselsfuldt, noget bittert. Og døden stritter meget i mig, selv om jeg ved, den er en realitet.

Bibelen taler også om døden. Den prøver ikke at skjule dødens realitet. Den taler om døden som en konsekvens af, at mennesket spiste af kundskabens træ. Men Bibelen siger mere om døden som et fald, og hvor Gud siger "den dag du spiser af det, skal du dø" 1. Mosebog kapitel 2 vers 17. Bibelen taler om døden som en adskillelse fra Gud, men taler også om døden som noget, der er overvundet, og hvor vigtigt betydningen af, at døden er overvundet.

Jesus går med os ind i døden

Jeg har lyst til at sige noget om dette, at Jesus går med i døden, for det tror jeg, at han gør. Det gør han for det første, fordi han selv, har været der, og da han var der, besejrede han døden, så den ikke har magt over ham mere. Det gør ham til Herre over døden, og den har ikke nogen magt over ham mere. Han kan derfor bære os gennem døden, for han er Herre over den.

For det andet. Når Jesus taler til sine disciple, om at han skal dø, så siger han noget tankevækkende. Johannesevangeliet kapitel 14 vers 2 "Jeg går bort for at gøre en plads rede for jer". Jesus taler ikke om døden som noget endeligt, men om et liv efter dette, hvor han skal gøre noget klart. Når vi skal væk her fra, så er det fordi, der er en person, der har gjort noget klart til os. Jesus har

forberedt noget til os, som vi skal have del i. Samtidig siger Jesus også i Johannesevangeliet kapitel 14 vers 3 "Når jeg er gået bort og har gjort en plads rede til jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, der skal I også være" Jesus kommer i døden, og tager os ind til ham. Det betyder, at han er med i døden, leder os og bærer os midt i det, der ser så forfærdeligt ud.

Døden en vinding?

Til sidst vil jeg slutte med et ord fra Paulus, han taler også om døden. For mig er livet Kristus og døden en vinding. Filipperebrevet kapitel 1 vers 21 For at begynde med det sidste. Døden en vinding.

Jeg tror, at vi alle har oplevet døden på afstand. Jeg har oplevet døden på afstand. Familie medlemmer er døde, og de fleste af os har oplevet, at der er venner og familiemedlemmer, der har mistet livet. Mennesker vi har været tæt på og holdt af.

Der er nogle gange, hvor vi hører i forbindelse med et sygdomsforløb og efterfølgende dødsfald, at man kan finde på at sige, at det var godt for den afdøde at komme herfra.

Nogle gange hører vi måske også, at det var godt, fordi sygdomsforløbet havde tæret så meget på de efterladte, så de næsten ikke kunne klare mere. Sygdomsforløb kan være så belastende for den syge og nogle gange også for de pårørende, så når døden indtræffer, kan det være en befrielse for de efterladte og den afdøde. Men Paulus taler ikke bare om døden som en befrielse.

Nej, han siger, at døden er en vinding. En sejr. Det kan få en helt lyst til at spørge. Er det fordi, han ikke selv har prøvet at miste nogen, han holdt af? Er det fordi, han ikke har oplevet dødens dybe frustration, at han kan sige, som han gør: at døden er en vinding? I hvilket omfang Paulus har haft døden inde på livet, ved vi ikke, men her hvor han skriver, er han i fangenskab, og det er ikke ufarligt.

De første kristne var generelt forfulgte, og man kunne bestemt ikke se bort fra døden i en tidlig alder. De første kristne vidste godt, at de hurtigt kunne blive martyrer. Og det var den situation Paulus befandt sig i. Alligevel beskriver han døden, som en vinding.

Hvordan kan det lade sig gøre? Til det spørgsmål kunne jeg godt tænke mig at stoppe op ved to ting, som for mig er helt centrale.

For det første. Det evangelium som Paulus selv forkynder, og som han glædes over bliver forkyndt, er et evangelium, som rækker helt ind i døden. Han ved, gennem det evangelium han har forkyndt, at når døden indtræffer, så bliver han forenet med den Gud, som har skabt ham, og som elsker ham. Og han ved, at døden betyder en tilværelse sammen med Gud.

For det andet. Der er en ting, som for mig, er helt afgørende, og det er, døden kan *kun* blive en vinding, der hvor livet er Kristus. Og omvendt. Døden bliver *ikke* en vinding, der hvor livet ikke er Kristus. Skal døden betegnes som en sejr, som Paulus gør det, så må livet være Kristus for os, ellers bliver der ikke tale om nogen sejr.

Gud har en vej ud af døden

Tror vi på Gud, som den, der kan frelse os, som den der bærer os, så tror vi også på en Gud, som har en vej ud af døden.

Måtte vi kunne tage det til os, så det får betydning for os. Og hvis det betyder, at vi også giver rum til at tænke på døden engang imellem, så er jeg overbevist om, at det også kan føre noget godt med sig.

Ulrik Buch